

Tôi cả lăm cả buổi vẫn chưa tìm được cách nào thoát hiểm. Về khở sở của tôi chẳng khiến anh em thằng Chứng động lòng tí ti. Chứng em cười hì hì:

-Thôi, nói thật đi! Mày ngồi nhổ tóc đầu phải vì mày thương ông mày! Chắc có một lý do nào đó, đúng không?

Tôi phản ứng một cách yếu ớt:

- Dĩ nhiên là có lý do. Nhưng đó là lý do phụ. Cái chính vẫn là tao thương ông tao.

Chứng em ngoác mồm định cãi nhưng Chứng anh đã giơ tay ngăn lại. Nó sờ lên cánh tay tôi, giọng đầm ấm:

- Tao tin mày. Nhưng lý do phụ là lý do gì vậy ?

Trước ánh mắt hau háu của anh em thằng Chứng, tôi hết đường tránh né, đành thở dài thú thật:

- Ông tao thưởng tao tiền.

- Thưởng tiền?

- Ừ, - tôi ngượng ngùng giải thích - Cứ nhổ được một sợi tóc bạc, tao được thưởng một đồng. Ngủ trưa dậy, ông tao đếm tóc phát tiền cho tao...

Tôi nói chưa dứt câu, Chứng em đã ôm bụng cười rú:

- Nhổ tóc cho ông mình mà cũng vùi tiền công! Mày mới đích thị là đứa bất hiếu!

- Tao đâu có vùi! - Tôi lúng túng chống chế - Đó là do ông tao tự nghĩ ra trước!

Không thềm để ý đến lời phân bua của tôi, Chứng em ngoe nguẩy tay trước đầu mũi, giọng khiêu khích:

- Vậy mà lúc nào cũng khoe khoang tao thương ông tao nhất , tao khoái ngồi nhổ tóc cho ông , hóa ra mày chỉ khoái tiền!

Giọng lưỡi đều cáng của Chứng em khiến tôi sôi gan. Tôi nổi khùng vặc lại: